



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **R. K.**, narozeného, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. KUZL-54168/2015, sp. zn. KUSP-49485/2015/DOP/Bl,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, kterým jmenovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Toto rozhodnutí žalobce napadá v celém rozsahu, zastává názor, že je dán důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť správní orgán nezákonně konal ústní jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku.

Správní orgán I. stupně nařídil písemností ze dne 10. 12. 2014, doručenou dne 19. 12. 2014, ústní jednání na den 9. 1. 2015. Zmocněnec žalobce správnímu orgánu doručil

omluvu z ústního jednání, správní orgán však i přes takové doručení omluvy konal jednání v nepřítomnosti.

Stran omluvy z jednání nebylo sporu o důvodnosti omluvy. Správní orgán nenamítal, že by důvody omluvy nebyly závažné; zároveň jejich oprávněnost si ověřil. Jediným důvodem, proč správní orgán omluvu neakceptoval, bylo její údajné nikoliv včasné podání.

Žalobce souhlasí s tím, že podání omluvy z ústního jednání nebylo „obecně řečeno“ včasné. Zastává však názor, že v nyní posuzované věci je nutné včasnost omluvy posuzovat odlišně, a to z následujících důvodů:

Prvním z nich je, že předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno dne 19. 12. 2014, přičemž období 20. 12. 2014 – 5. 1. 2015 je obdobím, ve kterém většina zaměstnanců, ani úřadů nepracuje či nevykonává svou činnost. Jde o typické období, kdy lidé navštěvují své blízké, tráví dovolenou se svou rodinou, apod. Nelze klást na zmocněnce požadavky, aby na Štědrý den nebo Boží hod trávili čas korespondencí se správními orgány, ani by takové jednání nebylo účelné, neboť úřady shodně v takovém období nepracují.

Podstatné, co činí nyní projednávanou věc odlišnou od řady věcí obdobných, je, že ústní jednání bylo konáno dne 9. 1. 2015. Rozhodnutí v I. stupni pak bylo vydáno dne 9. 7. 2015. Byť tedy lze souhlasit s názorem, že omluva z ústního jednání podaná zmocněncem žalobce nebyla včasná, tak v tomto konkrétním případě nebylo důvodu, aby této správní orgán nevyhověl, neboť by takový postup nemohl nijak ohrozit účel správního řízení či běh lhůt.

Druhým důvodem, pro který má žalobce za to, že správní orgán nemohl projednat věc v jeho nepřítomnosti, je poučení, které se jeho zmocněnci dostalo v předvolání k ústnímu jednání ze dne 10. 12. 2014, kde je uvedeno, že „Vaše účast na jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci“.

V takovém případě správní orgán nemohl věc v nepřítomnosti žalobce projednat. Je-li účast přímo obviněného nutná pro úplné zjištění skutečného stavu věci, pak nelze skutečný stav věci zjistit bez něj. V takovém případě je možno užít pořádkových opatření k zajištění jeho přítomnosti před správním orgánem, není však možné věc v jeho nepřítomnosti projednat. Zároveň je takový postup správního orgánu v rozporu se zásadou právní jistoty a legitimního očekávání, neboť vyrozumí-li správní orgán účastníka o tom, že v jeho nepřítomnosti není možné vést řízení, pak účastník legitimně očekává, že nedostaví-li se ke správnímu orgánu, nemůže být vydáno rozhodnutí.

Zároveň, považoval-li správní orgán účast přímo obviněného (žalobce) za nezbytnou, pak měl povinnost doručit předvolání k ústnímu jednání přímo jemu, neboť podání účastnické výpovědi je úkon, který musí účastník vykonat osobně (§ 34 odst. 2 správního řádu). I pokud by žalobce připustil, že jeho zmocněnec v souvislosti se zpracováním došlé pošty o Vánocích pochybil a tuto nezpracoval včasné, pak stále tím, kdo krátil žalobce na jeho právech, byl správní orgán, neboť ten měl povinnost doručovat předvolání též k rukám žalobce. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán má v úmyslu provádět důkaz jeho účastnickou výpovědí, nebo jej k věci vytěžít, ke správnímu orgánu by se dostavil.

Žalobce je přesvědčen, že správní orgán jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobody, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť žalobce má právo na projednání věci ve své přítomnosti.

Dále pak zastává žalobce názor, že správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Správní orgány vycházely toliko ze dvou důkazů – svědeckých výpovědí policistů. Svědecké výpovědi byly v zásadě shodné, oba svědci tvrdili s jistotou, že viděli obviněného (žalobce) řídit bez bezpečnostních pásů; jiného si nepamatovali nic.

Žalobce zastává názor, že tyto svědecké výpovědi nejsou dostatečným podkladem k rozhodnutí o vině. Svědecká výpověď je důkazem, který je, v porovnání s exaktními důkazy, vždy nejméně věrohodným, určitým, přesným. Stojí-li obvinění o přestupku na svědectví dvou policistů, kteří jsou spolu ve vzájemném (zpravidla minimálně kolegiálním) poměru, pak je obecně míra důkazní jistoty o spáchání přestupku spíše nižší, než v případě jeho zadokumentování exaktním způsobem (fotografií, videem, výstupem měřidla).

U svědecké výpovědi je vždy nutno hodnotit její věrohodnost a pravdivost. Byť existuje velké množství skupin svědků, o jejichž věrohodnosti nebude apriori pochyb (typicky policisté či osoby, které se náhodně vyskytly v místě protiprávního jednání, které nepojí k účastníkovi řízení žádný vztah), nelze rezignovat na „minimální standard“ obsahové stránky této výpovědi.

Předně je nutno konstatovat, že např. prodavačka v hypermarketu, která je svědkem rvačky dvou zákazníků, je zcela shodně věrohodným svědkem, jako policista.

Dle názoru žalobce jsou správní orgány povinny svědeckou výpověď podrobit zkoumání a posuzovat, zda např. není „zvláštní“, či zda má nějaké racionální vysvětlení, jak je možné, že svědek si pamatuje pouze na vlastní obvinění, které vznáší, ale na nic jiného. Je věrohodné, pokud si svědek nepamatuje ze skutkových okolností vůbec nic, ale pamatuje si pouze to, že „obviněný určitě neměl pás“, ač si zjevně situaci nevybavuje? Jaký je pak rozdíl mezi vlastním svědectvím a pouhým přednesem úředního záznamu, který by mohl zajistit kterýkoli z jeho kolegů? V čem by byly odpovědi svědka jiné, pokud by byl „substituován“ jinou osobou?

Zásadní nejasnost ve svědecké výpovědi přitom představuje důvod, proč bylo vozidlo žalobce zastavováno. Pokud totiž bylo zastavováno z důvodu, že jeho řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, pak takový důvod zcela odporuje svědeckým výpovědím, dle kterých si policisté nepřipoutaného řidiče všimli na vzdálenost 10 - 20 metrů. Pokud by však skutečně zpozorovali řidiče na takovou vzdálenost, pak by jej nemohli v žádném případě stihnout zastavit, neboť vozidlo jedoucí rychlostí 50 km/h ujede téměř 14 metrů za jedinou sekundu. Vozidlo tedy nemohlo být zastavováno z důvodu, že by se jeho řidič jevil jako nepřipoutaný bezpečnostním pásem, přitom ve spise není obsažen, ani policisty nebyl tvrzen, jakýkoli jiný důvod zastavování vozidla.

Policisté pak věděli jednu věc jistě: Že viděli žalobce řídit bez pásu. Nicméně - mohli si policisté tuto situaci vůbec vybavit? Policisté nevěděli, co měl obviněný na sobě, jak si

mohli pamatovat, že neměl pás? Policisté nevěděli, jaké bylo počasí a aktuální povětrnostní podmínky - skutečně je věrohodné jejich tvrzení o tom, že obviněný jel bez pásu, aniž by si pamatovali jakékoli takto základní skutkové okolnosti, za kterých měli tento přestupek pozorovat?

Dle názoru žalobce je vysvětlení jednoduché - žalobce měl tmavou mikinu a bezpečnostní pás jím řízeného vozidla byl též tmavý. Za takových okolností je téměř neviditelný. Policisté přitom netvrdili, že by viděli např. pás volně viset podél B-sloupku vozidla. Policisté pouze viděli, že řidič není připoután, tedy neviděli bezpečnostní pás. Tmavý pás na tmavé mikině vidět není.

Správní orgán také nijak nevypořádal tvrzení žalobce, dle kterého si žalobce pás začal rozepínat teprve při zastavování vozidla v době, kdy se již nacházel u kraje vozovky. Nacházel-li se u kraje vozovky, pak se jednoznačně nacházel mimo pozemní komunikaci, neboť se nenacházel na vozovce, ale vedle ní, poblíž jejího kraje, na trávě, která se naproti domu č. p. 58 nachází. V takovém případě však již řidič nemá povinnost být připoután bezpečnostním pásem. Působnost silničního zákona je omezena na pozemní komunikace, nikoliv na travnaté úseky, které nejsou komunikací. To jen dokládá, jak zásadní pochybení představovala absence provedení účastnické výpovědi, kterou správní orgán sice považoval za nutnou, ale neprovedl.

Žalobce dále zastává názor, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné proto, že žalobce nebyl vyzván k odstranění vady podání - blanketního odvolání, ač o toto v textu odvolání požádal. Žalobce mohl, s ohledem na konstantní judikaturu, očekávat, že správním orgánem bude vyzván k doplnění odvolání a k tomuto mu bude poskytnuta přiměřená lhůta.

Konečně žalobce zastává názor, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalobce nebyl poučen o tom, která úřední osoba bude věc rozhodovat a nemohl tak namítat její podjatost. Pokud by žalobce věděl, že v jeho věci bude rozhodovat Mgr. L. B., její podjatost by namítal. Žalobce byl krácen na svém právu namítat podjatost úřední osoby, která v jeho věci rozhoduje. Navrhoval proto, aby po provedeném řízení krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zároveň požadoval, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se při posuzování odvolání podaného žalobcem opíral o správní spis zpracovaný MěÚ Valašské Klobouky, dále vzal v potaz veškerá tvrzení, námitky a argumenty žalobce, které v průběhu řízení předkládal správnímu orgánu I. stupně a také to, co uvedl žalobce ve svém odvolání. Žalovaný nesouhlasí s obsahem podané žaloby, dle něj zde není dán žádný důvod k tomu, aby soud jeho rozhodnutí zrušil.

K jednotlivým žalobním námitkám se pak žalovaný vyjádřil takto:

A. Ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce

V tomto směru se s námitkou žalobce žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, když nemá žádný důvod se od svého názoru odchylovat (odkaz na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí).

Žalovanému není zcela jasné, proč by měl v tomto případě při posuzování včasnosti omluvy z ústního jednání postupovat „odlišně“, jak uvádí žalobce, neboť žádné specifické důvody pro takovýto postup nenastaly. Argumentace žalobce, že tímto specifickým důvodem je samotná skutečnost, že mu předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno dne 19. 12. 2014, přičemž období od 20. 12. 2014 do 5. 1. 2015 je (resp. bylo) obdobím, kdy *„ani úřady nevykonávají svoji činnost a lidé tráví čas se svými blízkými“*, je na hranici absurdity a je zcela lichá. Žalovaný pak uvádí, že správní orgán I. stupně ani žalovaný od zmocněnce žalobce rozhodně nevyžadovali, aby pracoval na Štědrý den či na Boží hod. Zmocněnci žalobce ovšem nic nebránilo zaslat omluvu správnímu orgánu v mezidobí, tj. v pracovní dny. Připomněl, že zmocněncem žalobce byl Ing. M. J., který se zastupováním řidičů v přestupkovém řízení věnuje takřka na profesionální úrovni, a to v rámci celé ČR, jakožto jeden z členů společnosti, nabízející tzv. „pojištění proti pokutám“. Nelze tak mít jakékoliv důvodné pochybnosti o tom, že by zmocněnec žalobce nevěděl, jaké požadavky jsou ze strany správních orgánů a soudů kladeny na omluvu z ústního jednání, a to i stran její včasnosti.

Předvolání k ústnímu jednání bylo v tomto případě zmocněnci doručeno v pátek 19. 12. 2015. Od tohoto dne zmocněnec věděl, že se nebude moci nařízeného ústního jednání zúčastnit. Stejně tak věděl, že se blíží vánoční svátky a podle toho si měl zorganizovat své pracovní záležitosti. Pokud tak neučinil s odkazem na „novoroční nával práce“, jedná se pouze o jeho nezodpovědnost a nesoustředěnost při plánování pracovních úkolů, kterou skutečně nelze přičítat na vrub správnímu orgánu. Žalovaný je toho názoru, že zaslání omluvy z ústního jednání (zejména prostřednictvím e-mailové adresy, kterou zmocněnec žalobce jinak hojně využívá) není nijak časově náročným úkonem, na který by si zmocněnec musel vyčlenit hodiny či snad dny (nemluvě o tom, že e-mail lze bez problémů poslat i při čerpání případné dovolené). Stejně tak zmocněnci žalobce nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval telefonicky a domluvil se s ním na zaslání a doložení omluvy a čerpání údajné dovolené. Nic z toho ovšem zmocněnec neučinil. Žalovaný pak zdůraznil dále, že obviněný mohl kontaktovat správní orgán (jakýmkoliv způsobem) již dne 19. 12. 2014 (pátek), 22. 12. 2014 (pondělí), 23. 12. 2014 (úterý), 29. 12. 2014 (pondělí), 30. 12. 2014 (úterý), 31. 12. 2014 (středa), 2. 1. 2015 (pátek), 5. 1. 2015 (pondělí), 6. 1. 2015 (úterý) a 7. 1. 2015 (středa), tedy na zaslání omluvy měl zmocněnec žalobce 10 pracovních dnů, kterých ovšem nevyužil. Namísto toho zůstal zmocněnec žalobce nečinný a omluvu správnímu orgánu zaslal prostřednictvím e-mailu až dne 8. 1. 2015 ve večerních hodinách, tedy jen pár hodin před nařízeným ústním jednáním, na které byli předvoláni dva svědci. Za těchto okolností nelze dle názoru žalovaného o včasnosti omluvy ani uvažovat. Pro úplnost žalovaný doplnil, že neméně důležitá je pak také ta skutečnost, že čerpání údajné dovolené zmocněnec žalobce správnímu orgánu nijak (a to ani dodatečně) nedoložil, svá tvrzení tak neprokázal. Odkaz na přívál práce v novém roce pak neobstojí vůbec.

Tvrzení žalobce, že ani většina zaměstnanců správních orgánů v době od 20. 12. do 5. 1. nepracuje, je zcela irrelevantní a toto tvrzení nemá žádný reálný základ. Je jistě pravdou, že v dny pracovního klidu zaměstnanci správních orgánů (pochopitelně) nepracují, v pracovní dny je však chod správních orgánů zabezpečen bez ohledu na to, zda má konkrétní oprávněná úřední osoba dovolenou či nikoliv. Stejně tak je vždy zabezpečen chod žalovaného, jakožto

odvolacího správního orgánu. Ačkoliv má žalovaný za to, že tato námitka obviněného je zcela nedůvodná. Žalovaný na zmocněnce žalobce skutečně nekladal žádné přehnané ani nereálné požadavky, jak žalobce naznačuje. Nutno také podotknout, že zmocněnci žalobce s ohledem na plánovanou dovolenou nic nebránilo v udělení substituční plné moci některému ze svých kolegů ze společnosti

Žalovaný se také neztotožňuje s tím, že pro neakceptaci omluvy nebyl žádný důvod, neboť ústní jednání se konalo dne 9. 1. 2015, přičemž rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 7. 2015. Jak již žalovaný uvedl, na ústní jednání byli řádně předvoláni svědci - zasahující policisté, které by správní orgán nemohl včas informovat o odročení ústního jednání (za předpokladu, že by omluva žalobce byla řádná). Akceptace či neakceptace omluvy, která není řádná, je plně v kompetenci správních orgánů. Pokud správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu z ústního jednání, která nebyla řádná, za situace, kdy na ústní jednání byli předvoláni svědci, které nebylo možno předem vyrozumět o odročení jednání, pak rozhodně nijak nepochybil a toto jeho rozhodnutí bylo zcela důvodné. Žalovaný dodal, že správním orgánům, ale i soudům v rámci celé ČR je z jejich úřední činnosti velmi dobře známo, že Ing. J. institut omluvy z ústního jednání masivně zneužívá jako obstrukční nástroj, žalovaný proto nevidí rozumný důvod, proč by správní orgán měl akceptovat omluvu z ústního jednání bez splnění esenciálních podmínek judikovaných Nejvyšším správním soudem, o nichž byl Ing. J. již mnohokrát poučen.

Žalovaný nijak nezastírá, že správní orgán I. stupně byl ve věci nečinný, což ostatně uvedl již v napadeném rozhodnutí, neboť poté, co dne 24. 3. 2015 obdržel od zmocněnce žalobce jeho písemné vyjádření, nevydal bezodkladně meritorní rozhodnutí ve věci a učinil tak až dne 9. 7. 2015, kdy tento postup shledal žalovaný jako nepřipustný a vyvodil z něj patřičné důsledky. Zároveň je však nutné zdůraznit, že tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ani na omluvu zmocněnce obviněného.

Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně nemohl projednat věc v jeho nepřítomnosti, když v předvolání k ústnímu jednání je uvedeno: „Vaše účast na jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci“. Žalobce je pak toho názoru, že pokud byla účast přímo obviněného nezbytná pro zjištění skutkového stavu věci, pak nebylo možné zjistit skutkový stav bez něj a nebylo tedy možné konat ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Toto tvrzení žalobce se prokazatelně nezakládá na pravdě.

Žalovaný předestřel, že není pravdou, že by správní orgán považoval přítomnost samotného žalobce za nezbytně nutnou, jak žalobce uvádí. Z předvolání z ústního jednání ze dne 10. 12. 2014 totiž jednoznačně vyplývá, že toto nebylo adresováno žalobci, nýbrž pouze jeho zmocněnci panu J. Adresát předvolání je pak zřejmý také z obsahu samotné písemnosti („*Jako zmocněnce obviněného R. K., nar., Vás žádám, abyste se dne 9. 1. 2015 v 10:45 hod. dostavil k ústnímu jednání*“). Správní orgán I. stupně dále zmocněnce žalobce poučil, že na ústním jednání bude proveden výslech zasahujících policistů (nikoli žalobce) a následně je uvedena věta o nezbytnosti účasti zmocněnce žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl k ústnímu jednání osobně předvolán, nemohl skutečně legitimně nabýt dojmu, že správní orgán považuje jeho účast za nezbytnou a pro žalovaného je tak trochu záhadou, jak k tomuto výkladu žalobce dospěl, když s ním správní orgán I. stupně (s ohledem na jeho zastoupení) nekomunikoval. Jiná situace by samozřejmě byla, kdyby správní orgán zaslal předvolání k ústnímu jednání vedle zmocněnce také samotnému žalobci, že tomu ovšem v tomto případě nedošlo. S ohledem na výše uvedené je žalovaný přesvědčen, že ústní

jednání správní orgán I. stupně konal v souladu s právními předpisy, námitka žalobce je tak nedůvodná. Závěrečné úvahy žalobce, že správní orgán pochybil, když nezaslal předvolání také jemu osobně, když jeho účast považoval za nezbytnou, jsou rovněž zcela liché, neboť s ohledem na výše uvedené nelze z předvolání k ústnímu jednání dovodit, že správní orgán považoval účast žalobce za nezbytnou kvůli provedení účastnické výpovědi.

Pokud však omluva zmocněnce žalobce nebyla včasná, jak je shora rozebráno, pak úvahy žalobce (nebo jeho zmocněnce) ohledně dojmu nutnosti své osobní účasti, jíž snad mohl nabýt z předvolání správního orgánu, jsou zcela liché, neboť pro svojí osobní účast nic neučinil, a neučinil ani dost, aby správní orgán mohl jednání odročit.

B. Skutkový stav přestupku

Ani s touto druhou stěžejní námitkou stran nedostatečného zjištění skutkového stavu se žalovaný neztotožňuje. Uvedl, že pokud jde o svědecké výpovědi policistů, žalovaný se jimi zabýval zejména na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje, neboť na zde uvedených závěrech i nadále trvá.

Tvrzení žalobce, že svědci – zasahující policisté si nepamatovali stran skutkového děje vůbec nic kromě toho, že s jistotou tvrdili, že byl žalobce nepřipoutaný, je přehnané a vzdálené realitě. Stejně tak nelze ze svědeckých výpovědí dojít k závěru, že si svědci situaci zjevně nevybavovali, ba právě naopak, neboť svědci se shodli na všech podstatných okolnostech. Oba dva svědci v řízení před správním orgánem I. stupně shodně uvedli, že v daný den prováděli všeobecnou kontrolu zaměřenou na dodržování předpisů týkající se silničního provozu, a to na silnici I/57 V obci, kde stáli mimo služební vozidlo, které bylo zaparkováno naproti domu č. p. 58. Dále si oba svědci shodně vybavili, že si přibližně ve stejnou dobu všimli příjezdu od obce Poteč bílé vozidlo, dodávku, které řídil žalobce. Oba svědci dále shodně uvedli, že svědek Z. dal tomuto vozidlu pokyn k zastavení pomocí stavěcího terče, kdy si oba již v tomto okamžiku všimli, že řidič vozidla není připoutaný, kdy toto pozorovali přes čelní sklo vozidla žalobce. Sklo nebylo zatemněno, výhledové podmínky byly dobré a do kabiny vozidla bylo krásně vidět. Že řidič není připoután, si jasně a zřetelně všimli oba policisté, a to z bezprostřední vzdálenosti cca 10 - 20 m, když k nim vozidlo příjezdělo. Policisté dále uvedli, že svědek Z. ztotožnil řidiče na základě předložených dokladů a následně mu sdělil, jakého přestupku se dopustil. Oba svědci se dále shodli na tom, že řidič nenamítal, že by byl připoután, pouze nesouhlasil s blokovým řízením a trval na projednání přestupku ve správním řízení (dle výpovědi policisty R. pravděpodobně s ohledem na sjednané „pojištění“). Oba svědci dále také uvedli, že u řidiče byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Také se shodli na tom, že svědek Z. se řidiče dotazoval, zda vlastní řidičské potvrzení prokazující výjimku z povinnosti být připoután bezpečnostním pásem. Shodli se také na tom, že jim žalobce sdělil, že takové potvrzení nevlastí. Policisté dále uvedli, že měli k dispozici fotoaparát, který ovšem nepoužili, a na kterém není možné nahrávat video. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že policisté si přestupkové jednání vybavili velmi dobře a na všech podstatných okolnostech se shodli. Svědek Z. dále uvedl, že v daný den nepršelo a bylo polojasno, svědek R. si na počasí nepamatoval. Svědek Z. uvedl, že si při kontrole všiml, že pásy ve vozidle byly tmavé barvy, svědek R. si na jejich barvu nepamatoval. Policisté si s odstupem času nevybavili registrační značku vozidla, odkud svítilo slunce, a co měl řidič vozidla na sobě. Jak žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí, není v moci (nejen) policistů, aby si s dvouměsíčním odstupem pamatovali každý sebemenší detail u každého přestupku, který v rámci výkonu své služby řeší, neboť to ani není reálné

možné. Dle názoru žalovaného je informace o tom, odkud svítilo slunce, či co měl řidič oblečeno, okrajová a pro odpovědnost žalobce za přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem zcela nepodstatná, neboť policisté shodně uvedli, že přestupek obviněného sledovali z bezprostřední blízkosti, kdy je skutečně velmi nepravděpodobné, že by se ve svém pozorování mylili, do vozidla viděli jasně a zřetelně, výhledové podmínky byly dobré (oslnění či jiné klimatické vlivy tak lze jednoznačně vyloučit) a v pozorování zaměřeném výhradně na žalobce jim nic nebránilo. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu pak žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že tyto nedostatky výpovědi v okrajových aspektech nemohou věrohodnost jejich výpovědi nijak ovlivnit. Žalovaný tak nadále setrvává na svém závěru, že výpověď zasahujících policistů byla věrohodná, resp. byla věrohodnější než verze dodatečně nabízená žalobcem.

Žalobce také poněkud nelogicky uvádí, že zásadní nejasnost ve svědeckých výpovědích shledává v tom, že nebyl uveden důvod, pro který bylo jeho vozidlo zastaveno. Žalobce dále uvažuje nad tím, že pokud by tímto důvodem měla být skutečnost, že nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem, bylo by to ve zjevném rozporu se svědeckými výpověďmi policistů. Tyto úvahy žalobce jsou však neopodstatněné. Oba policisté totiž jasně uvedli, že v daný den na daném místě vykonávali všeobecný dohled nad dodržováním pravidel silničního provozu, kdy za tímto účelem také zastavovali vozidla a prováděli jejich kontrolu. Svědek R. pak ještě doplnil, že se zaměřovali především na vozidla, která přijížděla od obce Poteč, odkud přijel právě žalobce. Důvod zastavení vozidla žalobce je tak jasný. Ze svědeckých výpovědí lze dovodit, že důvodem pro zastavení žalobce primárně nebylo to, že by si policisté všimli, že není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, této skutečnosti si všimli následně, a to v okamžiku, kdy dal svědek Z. žalobci pokyn k zastavení vozidla pomocí stavěcího terče. Úvahy žalobce jsou tak zcela neopodstatněné.

S verzí žalobce o tom, že připoután byl, avšak pás splýval na jeho černé mikině a odepl si jej až poté, co na pokyn policisty zastavil, se žalovaný také již vypořádal, a to konkrétně na straně 7 napadeného rozhodnutí, kdy této verzi neuvěřil. Žalovanému tak nezbyvá než zopakovat, že žalobce tak zásadní skutečnost na místě silniční kontroly zcela logicky neuváděl, ač by to bylo přirozené a žádoucí. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2As 52/2011-47 nebo na rozsudek 1As 83/2013, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že neprodlené uplatnění důležitých skutečností pro posouzení přestupku je velice důležité pro posouzení jejich věrohodnosti, která se plynutím času vytrácí. Přirozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned na místě kontroly policistům uvést všechny podstatné okolnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily.

Je nepochybné, že žalobce již v době silniční kontroly prováděné policisty, kteří mu sdělili podstatu přestupkového jednání, které mu kladli za vinu, věděl, zda byl či nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Každý průměrný a rozumně uvažující řidič nacházející se v pozici žalobce by logicky namítl, že s přestupkem nesouhlasí, neboť připoután byl. Žalobce tak ovšem neučinil, spáchání přestupku nerozporoval, pouze uvedl, že chce, aby byl řešen ve správním řízení a požadoval, aby bylo sepsáno Oznámení přestupku, které následně nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil. Věrohodnost tohoto tvrzení žalobce dále značně snižuje fakt, že tak zásadní skutečnost neuvedl ani v odporu podanému proti příkazu o uložení pokuty. Až ve vyjádření zaslanému správnímu orgánu I. stupně bezprostředně před konáním ústního jednání žalobce pouze vágně naznačil, že s přestupkem nesouhlasí, neboť určitě připoután byl a pás si rozepl až po zastavení na pokyn policisty. Až poté, co se zmocněnec

žalobce seznámil se svědeckými výpověďmi policistů, ze kterých zjistil, že si nevybavují, jaké oblečení žalobce v době spáchání přestupku na sobě měl, nabídl žalobce správnímu orgánu „vylepšenou verzi“ o splnutí pásu na černé mikině. Z těchto důvodů žalovaný vyhodnotil verzi obviněného jako nevěrohodnou. Žalovaný je navíc přesvědčen, že je zcela vyloučeno, že by se policisté při svém pozorování zmýlili, neboť jsou pro zjišťování přestupků spočívajících mj. právě v nepřipoutání se bezpečnostním pásem speciálně školeni a vědí tak, na jaké aspekty se mají soustředit, aby mj. nedocházelo k tomu, že by pás splynul na oblečení. I laikovi je však jasné, že barva oblečení nehraje při sledování řidiče vozidla z bezprostřední blízkosti, jak tomu bylo právě v případě žalobce, žádnou roli, neboť pás je veden nejen přes tělo žalobce, ale směřuje také nad jeho levé rameno kolem krku nahoru k upevnění na sloupku vozidla, kde je jakékoliv splnutí s mikinou absolutně vyloučeno. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, považuje stejně jako Nejvyšší správní soud za vyloučené, že by se oba dva policisté jakožto osoby vycvičené na rozpoznávání přestupků, zmýlili při pozorování zaměřeném výhradně a pouze na žalobce, kterého sledovali z bezprostřední blízkosti, kdy k nim pomalu přijížděl a zastavoval na jejich pokyn vozidlo za situace, kdy měli dobré výhledové podmínky a do vozidla obviněného viděli jasně a přímo, neboť stáli čelem k jeho vozidlu, které se k nim pomalu přibližovalo. Za vyloučenou považuje rovněž možnost, že by si snad policisté nevšimli v okamžiku, kdy stáli prakticky u vozidla žalobce, kterého sledovali, že si po zastavení vozidla pás odepíná. Z důvodů výše uvedených je tak žalovaný přesvědčen, že verze žalobce nemůže obstát. Další nová verze žalobce o rozepínání pásu v době, kdy s vozidlem zastavoval u kraje vozovky, což dle něj znamená zcela jednoznačně mimo pozemní komunikaci, poprvé uplatněná až ve správní žalobě, je pak s ohledem na výše uvedené bezpředmětná, navíc je vyloučena svědeckou výpovědí policistů, kteří shodně uvedli, že viděli žalobce nepřipoutaného v době, kdy k nim přijížděl po silnici I/57. Pro úplnost však žalovaný podotýká, že argumentace žalobce nemá žádné ratio a žalovaný skutečně nechápe, jak žalobce dospěl k závěru, že u kraje vozovky jednoznačně znamená zastavení na trávě mimo pozemní komunikaci. Jak známo, tak Úmluva o silničním provozu (.....) ve svém článku I. písm. e) vozovkou rozumí část silnice normálně používaná k provozu vozidel. Silnice může obsahovat několik vozovek od sebe zřetelně oddělených, např. oddělujícím pruhem nebo různou úrovní. Krajnici pak definuje zákon o silničním provozu v ust. § 2 písm. v) jako část povrchu pozemní komunikace ležící mezi okrajem přilehlého jízdního pruhu a hranou koruny pozemní komunikace, skládá se zpravidla ze zpevněné a nezpevněné části. „Kraj vozovky“ jak uvádí žalobce, je tedy rozhodně součástí pozemní komunikace a i na ní platí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Znamená to tedy, že i při absurdně vyznívající verzi, že si žalobce odepínal pás až při zastavování policisty, když zájžděl ke kraji pozemní komunikace, stále jeho jízda podléhala regulaci zákonem o silničním provozu a měl být připoután až do okamžiku zastavení, nebo do okamžiku, kdy skutečně opustil pozemní komunikaci (tedy jak vozovku, tak i krajnici, či vlastní těleso pozemní komunikace).

C. Vady řízení a podjatost oprávněné úřední osoby

Žalobce závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl vyzván k odstranění vady podání - blanketního odvolání, ač o to v odvolání požádal. Ani toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. V prvé řadě není pravdou, že by snad zmocněnec žalobce měl žádat o to, aby jej správní orgán vyzval k doplnění odvolání, to však ani není relevantní. Žalovaný k tomu dodává, že zmocněnec žalobce samozřejmě k doplnění odvolání vyzván byl, a to samotným žalovaným, kdy zmocněnec na tuto výzvu nijak nereagoval. Jeho námitka je tak neopodstatněná.

Žalobce dále dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí nezákonné také z toho důvodu, že nebyl poučen o tom, kdo je ve věci oprávněnou úřední osobou, neboť když věděl, že jí bude Mgr. B., namítal by její podjatost. Tato námitka žalobce se nezakládá na pravdě. Je pravdou, že zmocněnec žalobce požádal správní orgán I. stupně o sdělení, kdo bude rozhodovat o jím podaném odvolání. Na tomto místě je nutno podotknout, že těmito informacemi správní orgán I. stupně nedisponuje, neboť oprávněná úřední osoba je určována žalovaným, nikoli prvostupňovým správním orgánem. Žalovanému byl spis žalobce doručen dne 10. 8. 2016. V tento den, popř. nejpozději v den následující byla určena jako oprávněná úřední osoba Mgr. L. B., která přípisem ze dne 14. 8. 2015 zmocněnce žalobce o této skutečnosti informovala (zmocněnci žalobce doručeno dne 21. 8. 2015). Žalobce tak měl dostatek času na to, aby případnou podjatost oprávněné úřední osoby v souladu se správním řádem namítl. Lze tak konstatovat, že pokud žalobce námitku neuplatnil, zřejmě k tomu neměl důvod, neboť mu samozřejmě toto právo zůstalo zachováno. Pro úplnost však žalovaný dodal, že oprávněné úřední osobě v době vydávání rozhodnutí nebyl a dosud není znám žádný důvod, pro který by šlo pochybovat o její nepodjatosti, neboť nemá žádný poměr k věci, k žalobci ani jeho zmocněnci, případně právnímu zástupci, pro který by měla zájem na výsledku řízení, a to i s ohledem na délku trvání jejího pracovního poměru u žalovaného.

Závěrem žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojených správních spisů bylo zjištěno, že správní orgán rozhodoval na základě listinných důkazů, a to Oznámení přestupku ze dne 11. 10. 2014, Úřední záznam sepsaný policistou 11. 10. 2014.

Městský úřad Valašské Klobouky, Odbor dopravy a silničního hospodářství vydal dne 24. 11. 2014 Příkaz o uložení pokuty, v němž popsal, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, pod jaké zákonné ustanovení je přestupkové jednání podřazeno, a že za přestupek se mu ukládá pokuta ve výši 1.600 Kč. Proti Příkazu podal za žalobce odpor Ing. M. J., kdy v textu odporu je uvedena pouze jedna věta, a to: „Podávám odpor“.

Správní orgán pak pokračoval ve správním řízení a předvolal k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 9. 1. 2015 v 10:45 hod. zmocněnce žalobce Ing. M. J., kterému bylo předvolání doručeno dne 19. 12. 2014 a v předvolání k ústnímu jednání mu současně sdělil, že k nařízenému jednání předvolal zasahující policisty Obvodního oddělení policie Mgr. P. Z. a J. R. Dne 9. 1. 2015, tedy v den nařízeného jednání, obdržel správní orgán I. stupně omluvu od zmocněnce žalobce Ing. J. a současně jeho vyjádření k věci, když tuto omluvu zasílal zmocněnec žalobce z e-mailové adresy dne 8. 1. 2015 v 19:27 hod., kdy sděloval, že na stejný den 9. 1. 2015 je domluvené ústní jednání v Novém Boru ve věci J. K. s tím, že toto nemůže odložit, neboť bylo již jednou přeloženo a dále sdělil, že se omlouvá, že omluvu nezaslal dříve, avšak v průběhu vánočních svátků byl na dovolené (v případě nutnosti doloží) stejně jako správní orgán nepracoval. Po Novém roce, jak uvedl, byl pod návaľem práce, úplně stejně jako správní orgán. Proto by byl rád, aby mohlo být ústní jednání přeloženo, a aby mohl být přítomen provádění svědeckých výpovědí, aby mohl kladením otázek svědkům prokázat nevinu obviněného. Pokud by mu správní orgán nevyhověl, jak sdělil, bude namítat porušení práva na spravedlivý proces.

9. 1. 2015 správní orgán I. stupně přestupkové jednání žalobce projednával, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, kterého se kromě oprávněné úřední osoby zúčastnili

svědkové P. Z. a J. R., příslušníci policie OOP a tito byli k uvedenému přestupkovému jednání žalobce vyslechnuti a současně do přiložené mapky policista Z. i policista R. zakreslili směr jízdy vozidla žalobce, postavení služebního vozidla, místo, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno, místo spáchání přestupku.

Ve spise se pak nachází úřední záznam, vypracovaný oprávněnou úřední osobou správního orgánu, v němž uvedeno, že tohoto dne, tj. 9. 1. 2015 v 9:30 hod. správní orgán telefonicky prověřil předvolání k ústnímu jednání a přítomnost zmocněnce Ing. M. J. na Městském úřadě v – správní odbor, kdy příslušná pracovnice sdělila přítomnost Ing. M. J. na tomto jednání.

15. 1. 2015 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce Vyrozumění zmocněnce k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správní řád ve lhůtě 5 dnů ode dne převzetí uvedené písemnosti, která byla podle přiložené doručenký zmocněncem žalobce převzata 29. 1. 2015.

Dále ve spise založeno sdělení Města Nový Bor, Městský úřad Nový Bor – správní odbor, který na dotaz MěÚ Valašské Klobouky, odbor dopravy sděloval, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému tímto správním orgánem (Město Nový Bor) na den 9. 1. 2015 od 9:30 hod. ve věci obviněného J. K. bylo obviněnému doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou dne 22. 12. 2014. Vyrozumění o termínu konání předmětného ústního jednání bylo jeho zmocněnci Ing. M. J. doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou dne 19. 12. 2014. Zmocněnec obviněného byl ústnímu jednání přítomen do 11:26 hod.

24. 3. 2015 zmocněnec žalobce zasílal MěÚ Valašské Klobouky sdělení, v němž popírá, že by se přestupku žalobce dopustil, vysvětluje si situaci tak, jak uvedl, že policisté při kontrole pravděpodobně přehlédli bezpečnostní pás žalobce tmavé barvy, neboť měl na sobě v době kontroly černou mikinu zn. Element, na níž nemohl být pás příliš zřetelně vidět. Dále uvedl, že žalobce si vzpomíná také, že v době kontroly hlídkou policie svítalo a vycházející slunce jej oslňovalo. Je tedy možné, že výhled přes čelní sklo směrem dovozu znesnadňovaly sluneční odlesky. Poté, co mu hlídka dala pokyn k zastavení, zpomalil jízdu a neprodleně zahájil parkování u kraje vozovky a na tento pokyn si taktéž rozepnul bezpečnostní pás. Dále uvedl, že je mu podezřelý, že svědci ve svých výpovědích uvádí, že si velmi dobře pamatují na to, že obviněný nebyl připoután. Na žádné další okolnosti této situace si však již nevzpomínají; nevědí, zdali při zastavení vozidla svítalo slunce proti nim, či zda vůbec svítalo, nevybavují si nic o oděvu obviněného a nic o počasí, které panovalo v době spáchání jednání, které je dle jejich tvrzení přestupkem. Vzhledem k tomu, že svědčili z pozice policistů, kteří spáchání přestupku na místě vyšetřovali, je pochopitelné, že mají zájem na tom, aby jejich práce nevyšla vniveč, a aby byl podezřelý ze spáchání přestupku usvědčen.

9. 7. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupkového jednání, které bylo popsáno v oznámení o zahájení přestupkového řízení, a za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce za žalobce odvolání, jedná se pouze o tzv. „blanketní odvolání“, v tomto odvolání pak dále uvádí, když se v něm nevyskytuje žádná žalobní námitka, aby odvolací orgán zmocněnce žalobce před vydáním rozhodnutí

poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. V závěru uvedeno, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě. Toto blanketní odvolání bylo doručeno MěÚ Valašské Klobouky 3. 8. 2015.

7. 8. 2015 zasílá MěÚ Valašské Klobouky odvolání spolu se správním spisem žalovanému.

Poté, kdy byl zaslán správní spis žalovanému, tento dne 14. 8. 2015 vyzval zmocněnce žalobce k doplnění plné moci o vlastnoruční podpis zmocnitele, kdy plná moc podepsaná zmocnitelem byla doručena žalovanému 20. 8. 2015 a dále 14. 8. 2015 byl Ing. M. J. vyzván žalovaným k doplnění odvolání podané žalobcem prostřednictvím Ing. M. J., podaného elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem dne 3. 8. 2015, a to do 3 dnů od okamžiku doručení uvedené výzvy, kdy výše jmenovaný účastník řízení zastoupený Ing. M. J. toto odvolání doplní o náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 ve spojení s ust. § 82 odst. 2 správního řádu, zejména uvede, v čem je spatřován rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a co navrhuje a doručí jej odvolacímu orgánu, Krajskému úřadu Zlínského kraje. Ve výzvě pak uvedeno, že doplněné odvolání bude mít náležitosti v souladu s ust. § 37 odst. 2 správního řádu, dle něhož z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popř. jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon a podpis osoby, která jej činí. V souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu bude obsahovat také údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

V této výzvě k doplnění odvolání je zároveň uvedeno, že zmocněnci žalobce se sděluje, že oprávněnou úřední osobou ve věci je Mgr. L. B.

2. 9. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí, kdy ve výroku uvedeno, že v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 7. 2015 mění tak, že výrok o vině nově zní:

„R. K., uvedeno datum narození i bydliště, je vinen tím, že dne 11. 10. 2014 v 08:30 hod. v obci na silnici č. I/57 třídy naproti rodinnému domu čp. 58 ve směru jízdy od obce jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky, bílé barvy, registrační značky, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jím bylo povinně vybaveno. Tímto jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o sankcích i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstávají beze změny.

Žalovaný pak 7. 9. 2015 sděluje správnímu orgánu I. stupně, že mu zasílá správní spis včetně rozhodnutí o odvolání, které nabylo právní moci 4. 9. 2015. V textu uvedeno mimo jiné, že správní orgán nechť se na příště vyvaruje vytknutých pochybení. Odvolací orgán upozorňuje především na to, že správní orgán jednal s panem J., ačkoli nebylo prokázáno

zastoupení v řízení, neboť na předložené plné moci chyběl podpis zmocnitele. V takové situaci je zapotřebí vyzvat údajného zmocněnce, popř. i samotného obviněného jako zmocnitele, k doplnění podpisu, což správní orgán neučinil. Zároveň nelze přejít fakt, že správní orgán zůstal zcela nečinný a napadené rozhodnutí vydal až po šesti měsících po konání ústního jednání.

Krajský soud v Brně ve věci pak nařídil jednání na den 15. 3. 2017.

U tohoto jednání zástupce žalobce uvedl, že pokud jde o omluvu zmocněnce žalobce, žalobce uznává, že zmocněnec se mohl omluvit dříve, než jak se omluvil den před konáním jednání o přestupku. Bylo to však z toho důvodu, že byl hodně pracovně zaneprázdněný. Omluvil se proto, že na stejný den měl nařízena dvě přestupková jednání, z nich jedno musel upřednostnit, což zmocněnec učinil a upřednostnil jednání jiné než týkající se podezření z přestupku žalobce. Správnímu orgánu však nebránilo nic v tom, aby nařízené jednání bylo odročeno a tak byla zachována zásada tzv. férového procesu. Dále namítal, že i když to není v žalobě uvedeno, že v rozhodnutích správních orgánů není uvedena hlavní ulice, která byla zřejmě v uvedené obci nějak pojmenována, ale je tam pouze uvedeno označení silnice, na níž mělo k přestupku dojít a číslo popisné domu, před kterým měl být přestupek zjištěn. Dále namítal, že žalobci mělo být sděleno zahájení přestupkového řízení – obvinění z přestupků, a to poté, kdy byl zrušen Příkaz. Tuto skutečnost pokládá zástupce za vadu řízení, i když rovněž nebyla uvedena v žalobě. Žalobce tedy přesně nevěděl, z čeho je obviněn a nemohl se tedy řádně bránit. Obvinění z přestupku nelze vést pouze na základě zrušeného Příkazu.

Pokud jde o skutkový stav, správní orgány viní žalobce z přestupkového jednání, a to nepřipoutání bezpečnostními pásy pouze na základě tvrzení dvou policistů. Je s podivem, že by si policisté u jednoho vozidla všimli, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Už samotné tvrzení policistů je pro řidiče složité, a ač žalobce věděl, že se přestupkového jednání nedopustil, nechtěl se s policisty hádat, neodporoval jim, protože nevěděl, pokud by to učinil, jaký by to pro něho mělo dopad. Proto pouze sdělil, že se nebude vyjadřovat a chtěl, aby věc byla postoupena do správního řízení. Pokud jde o tvrzení dvou policistů, kromě toho, že sdělili, že viděli, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, by si měli v takové situaci vybavit i jiné okolnosti uvedeného skutkového děje, a to např. jaké bylo ten den počasí, tedy zda pršelo, nebo zda svítilo slunce, nebo co měl žalobce na sobě v době zastavení policisty oblečeno. Tyto okolnosti si však policisté vůbec nepamatovali. Zástupce má za to, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, mohlo se také stát, že policisté se mohli zrakově mýlit.

Zástupce žalovaného u soudního jednání pak uvedl, že pokud jde o Ing. M. J., je to člověk, který zastupuje v mnoha správních řízeních a je členem uskupení, které má značný počet členů, takže pokud zmocněnec věděl, že mu současně kolidují dvě jednání u různých správních orgánů, nic mu nebránilo v tom, aby udělil substituční plnou moc některému ze členů tohoto uskupení. Ing. J. je však proslulý svými omluvami z jednání před správními orgány, je také znám svým obstrukčním jednáním. Žalovaný trvá na tom, že omluva Ing. J. nebyla ani řádná ani včasná.

Pokud pak jde o zjištění skutkového stavu, žalobce byl z přestupkového jednání obviněn na základě výpovědi dvou policistů. Uvedení dva policisté byli toho dne, kdy došlo k přestupkovému jednání žalobce, veleni do služby z důvodu sledování bezpečnosti provozu na předmětné komunikaci. Není nic divného na tom, že si oba policisté všimli toho, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, když oba žalobce sledovali ze vzdálenosti 10-

20 m a z této vzdálenosti se k nim žalobce přibližoval, takže tato se zmenšovala. Navíc oba policisté stáli před policejním vozidlem, tedy byli vystoupeni z vozidla, v daný okamžik sledovali příjezdající vozidla od obce Poteč a v daný moment vlastně sledovali jediné vozidlo, a to vozidlo žalobce. Oba policisté shodně uvedli, že ve výhledu jim nic nebránilo, tedy že výhledové poměry byly dobré. Není také pravdou, že by k uvedenému případu uvedli pouze to, že žalobce nebyl připoután bezpečnostními pásy, naopak policisté se k případu poměrně rozsáhle vyjadřovali, např. k počasí se jeden z nich vyjádřil tak, že si pamatoval, jaké počasí bylo, vyjadřovali se shodně také k projevům žalobce, který policistům měl sdělit, že uvedeného dne už byl jednou za přestupek řešen, že sdělil, že věc chce postoupit do správního řízení, a to zejména proto, že je pojištěn proti pokutám. Není tedy pravdivé, že by policisté pouze zopakovali to, co je uvedeno v úředním záznamu.

Pokud pak jde o zahájení přestupkového řízení, ze zákona vyplývá, že řízení je zahájeno doručením Příkazu. Z § 87 odst. 4 přestupkového zákona pak vyplývá, že pokud je podaný odpor proti Příkazu, v jednání se pokračuje a toto je podpůrně uvedeno i v § 150 odst. 3 správního řádu.

Pokud jde o vymezení místa spáchání přestupku, žalovaný trvá na tom, že toto bylo vymezeno správně. Obec je malou obcí, takže už s ohledem na to je místo spáchání přestupku přesně vymezeno, kdy je označena silnice, na které ke spáchání přestupku došlo a pro bližší specifikaci je uvedeno, naproti kterému rodinnému domu to bylo. Vzhledem k tomu, že se jednalo o přestupek nepřipoutání se bezpečnostními pásy a nejednalo se např. o přestupek překročení povolené rychlosti, kde by bylo např. rozhodující, ve které části obce k němu došlo, to v tomto případě není důležité, neboť v průběhu průjezdu obcí, a to celou, musí být řidič připoután bezpečnostními pásy.

Na to zástupkyně žalovaného k věci uvedla, že k otázce obstrukčního jednání Ing. J. se vyjádřil již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, sp. zn. 1As 16/2015. Dále pak uvedla zástupkyně žalovaného, že pokud zástupce žalobce poukazuje na to, že řidič se ocitl na osamoceném místě se dvěma ozbrojenými policisty, není toto pravdou. Jednalo se o běžnou silniční kontrolu, kterou je schopen člověk mající řidičské oprávnění při normálních mentálních schopnostech, normálně zvládnout. Pokud by tomu tak v případě žalobce nebylo, již ve správním řízení byl zastoupen Ing. J., který má se zastupováním v přestupkových řízeních velké zkušenosti, takže by celou situaci se silniční kontrolou mohl za žalobce popsat již v podaném odporu, nebo když byl předvolán k nařízenému ústnímu jednání. Nic takového se nestalo a zmocněnec žalobce na přestupkové jednání reagoval až v okamžiku, kdy byli vyslechnuti jako svědkové oba policisté, což také není první případ, kdy takto Ing. J. reagoval. Dále sdělila, že není nic neobvyklého při silničních kontrolách, že řidič s přestupkem, tak jak mu je přednesen policisty, nesouhlasí, takže by se nejednalo, ani v tomto případě, pokud by žalobce prezentoval svůj nesouhlas s přestupkem policistům, tedy že se přestupkového jednání nedopustil, nic neobvyklého.

Zástupce žalobce pak sdělil, že trvá na svém názoru, že není nic neobvyklého, když řidič, který ví, že přestupek nespáchal, toto policii na místě nesdělí, a to proto, že se chce vyhnout konfliktnímu jednání. Je totiž všeobecně známo, že lidé mají z policie strach a odkazují na neadekvátní zásahy policistů, což bývá sdělováno i ve sdělovacích prostředcích.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud po prostudování správních spisů a po zhodnocení přednesů jak žalobce, tak žalovaného věc zhodnotil tak, že ani jedna z námitek uvedených v žalobě důvodná není, a pokud jde o žalobní námitky, které byly předneseny u jednání právním zástupcem žalobce, k těmto soud nepřihlížel, neboť tyto byly vzneseny až po lhůtě uvedené v ust. § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

K jednotlivým žalobním námitkám se pak soud vyjadřuje takto:

Ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Krajský soud v Brně je toho názoru, že správní orgán I. stupně neporušil zákon, když přestupek projednal bez přítomnosti žalobce. Žalobce byl v daném řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., který se k nařízenému jednání nedostavil, ač byl řádně a včas předvolán na den 9. 1. 2015 v 9:30 hod. Předvolání k nařízenému ústnímu jednání tento zmocněnec převzal, jak plyne z doručky, 19. 12. 2014. Téhož dne, jak bylo ze správního spisu zjištěno, převzal i předvolání k nařízenému jednání u jiného klienta k Městskému úřadu Nový Bor, na stejnou hodinu, když tohoto jednání se také Ing. M. J. zúčastnil.

Je tedy logické, že se nemohl ve stejný den a ve stejnou hodinu zúčastnit dvou řízení o přestupcích, každého před jiným správním orgánem. Ing. M. J. si zvolil jednání, které se konalo před Městským úřadem, tohoto se také zúčastnil, jak bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, když obě předvolánky, tedy k oběma přestupkovým jednáním, převzal ve stejný den 9. 1. 2015 a obě jednání se také konaly ve stejný den 9. 1. 2015.

Žalobce, přestože od 19. 12. 2014 věděl, že mu došly současně předvolánky ke dvěma přestupkovým jednáním, v podstatě každé na jiném konci republiky, a zvolil si jednání před Městským úřadem, prvostupňovému správnímu orgánu, tedy MěÚ, se k nařízenému jednání na den 9. 1. 2015 neomluvil včas, a ani mu nesdělil důvod, proč se k nařízenému jednání na 9. 1. 2015 nemůže dostavit.

Ze správního spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce se omluvil tak, že teprve ve večerních hodinách (19:27 hod.) dne 8. 1. 2015 sděluje prostřednictvím e-mailu Městskému úřadu, že se nemůže dostavit k nařízenému jednání na 9. 1., tedy následující den, neboť má na tento den domluveno ústní jednání v ve věci J. K. s tím, že toto jednání nemůže odložit. Jako důkaz předkládá předvolání na 9. 1. v 9:30 hod. k MěÚ

Soud zde uvádí, že žalobce věděl 15 dnů předem o tom, že 9. 1. 2015 se nebude moci k nařízenému jednání před správním orgánem I. stupně dostavit pro kolizi s jiným jednáním u jiného městského úřadu. Vůbec však na tuto skutečnost nereagoval, ač k tomu měl dostatek času, aby se omluvil z nařízeného jednání, uvedl důvod, proč se nebude moci dostavit a tento doložil, což naprosto nelze omlouvat vánočními svátky v mezidobí a návalem práce po Novém roce. Pokud zmocněnec žalobce Ing. J. převzal zastoupení žalobce v této věci, rozhodně nepostupoval tak, že by se omluvil včas a včas také sdělil náležitý důvod omluvy.

Jak soud uvádí, nic takového se nestalo a nakonec i samotný zástupce žalobce, jak v samotné žalobě, tak v průběhu soudního jednání uvádí, že omluva ze strany zástupce žalobce nebyla včasná, nicméně má za to, že s ohledem na to, že rozhodnutí ve věci správní orgán I. stupně vydal až 9. 7. 2015, mohl správní orgán omluvě zástupce žalobce vyhovět, jednání nařízené na 9. 1. 2015 přeložit na jiný, pozdější termín.

Soud věc shrnuje tak, že to, že omluvě žalobce nebylo vyhověno a termín jednání nebyl přeložen, není v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť omluva zástupce žalobce skutečně nebyla řádná a včasná. Navíc k nařízenému ústnímu jednání správní orgán předvolal i svědky, oba zasahující policisty, což bylo dopředu zástupci žalobce sděleno, neboť mu to bylo oznámeno v předvolání k nařízenému ústnímu jednání.

Není rozhodující a nelze kvalifikovat pro toto jako porušení zákona tu skutečnost, že správní orgán dle žalobce mu vyhovět mohl s ohledem na to, že v podstatě bylo vydáno rozhodnutí až za půl roku. Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až za půl roku, v čemž samozřejmě lze spatřovat nečinnost správního orgánu, což mu bylo vytknuto i žalovaným, nicméně toto nezakládá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Pokud pak žalobce namítá, že ústní jednání 9. 1. 2015 nemělo být konáno proto, že v předvolání k nařízenému ústnímu jednání je výslovně v případě žalobce uvedeno, že jeho účast u jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci.

Toto tvrzení zmocněnce žalobce Ing. J. není přesné, neboť předvolání k ústnímu jednání obdržel od správního orgánu pouze zmocněnec Ing. M. J., nikoliv obviněný z přestupku R. K. Pokud by bylo nutné, aby správní orgán výsledkem samotného účastníka řízení zjišťoval některé skutečnosti, pak by bylo nezbytné, aby předvolání k ústnímu jednání obdržel i obviněný z přestupku R. K. To se však nestalo, správní orgán to nepokládal za důležité a nutné, a proto předvolání k ústnímu jednání, jak ze spisu plyne, obdržel pouze jeho zmocněnec.

Správnímu orgánu tedy nic nebránilo, aby 9. 1. 2015 ve věci přestupkového jednání žalobce jednal.

Pokud pak jde o další žalobní bod, a to náležitě nezjištění skutkového stavu přestupku, ani s tímto Krajský soud v Brně nesouhlasí. Přestupkové jednání bylo zjištěno z výpovědi obou policistů, kteří přestupkové jednání žalobce šetřili. Policisté jasně a srozumitelně popsali, kde stáli s policejním vozidlem, že stáli před vozidlem, odkud vozidlo žalobce přijíždělo, na jakou vzdálenost ho zpozorovali, že měli dobrý výhled, jeden z policistů si vzpomněl i na to, jaké bylo počasí, oba shodně uváděli, že žalobce sdělil, že chce věc projednat v přestupkovém řízení, neboť je pojištěn proti pokutám.

Soud má za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že oba policisté byli uvedený den veleni do služby za účelem dohledu nad bezpečností silničního provozu, dále, že když vozidlo žalobce uviděli, bylo ve vzdálenosti zhruba 10-20 m, policisté měli dobrý výhled, zvláště když stáli vně policejního vozidla. Oba shodně uvedli, že viděli, že řidič vozidla není připoután bezpečnostním pásem a o této jejich svědecké výpovědi nejsou pochybnosti ani ze strany soudu. Je to z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že policisté by měli nějaký negativní vztah k žalobci, že by např. již dříve s ním nějaké přestupkové jednání projednávali a byli

s ním v konfliktu, nic takového netvrdil v průběhu celého správního řízení ani samotný žalobce. Nebylo ani zjištěno, že by policisté jednali nadměru horlivě v tomto případě, jednalo se zkrátka o běžnou policejní kontrolu, kdy nebyla žádná zaujatost policistů prokázána.

To, že policisté svým zrakem mohli velmi dobře do vozidla žalobce vidět, je zcela jednoznačně z jejich výpovědi patrné, neboť vozidlo k nim přijíždělo od směru obce ..., kdy kontrola silničního provozu byla zaměřena právě na vozidla přijíždějící od tohoto směru. V ten den, jak jeden z policistů uvedl, nepršelo a bylo polejasno, tedy viditelnost dobrá a nebylo ani prokázáno, že by jim ve výhledu směrem k přijíždějícímu vozidlu něco překáželo. Oba shodně uvedli, že to, že není žalobce připoután bezpečnostním pásem, uviděli na vzdálenost cca 10 až 20 m a vozidlo se k nim vlastně stále více přibližovalo.

To, že si policisté již nepamatovali s odstupem času, co měl žalobce oblečené v době kontroly nebo, že jeden z policistů si již nevzpomínal, jaké bylo počasí, naprosto nepochybně to, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem a policisté to viděli.

Pokud jde o žalobce, soud uvádí, že jeho stanovisko nepokládá za věrohodné, naopak se jedná, dle názoru soudu, o tvrzení účelové, aby se žalobce vyhnul uložené sankci.

Pokud by totiž byla situace taková, že žalobce byl připoután bezpečnostním pásem, tedy že by nebylo pravdivé stanovisko policistů, dle názoru soudu by bylo logické, aby žalobce své stanovisko, rozdílné od policistů, těmto sdělil hned v Oznámení přestupku, když žalobce ničeho neuvedl, sdělil, že se odmítá vyjádřit. Je přece logické, že člověk, který má za to, že se mu děje nějaká křivda, tedy v tomto případě, že je neprávem obviněn z přestupkového jednání, se hned na místě kontroly vůči tomuto ohradí, což se v případě žalobce rozhodně nestalo, nestalo se to ani v odporu do Příkazu o uložení pokuty, kdy žalobce byl již zastoupen obecným zmocněncem Ing. M. J., o němž i soud ví, že zastupuje v celé řadě podezření z dopravních přestupků, a to téměř na profesionální úrovni, takže pokud by žalobce nesouhlasil se stanoviskem policistů, rozhodně toto mohl jeho zmocněnec uvést v uvedeném odporu anebo alespoň, když byl předvolán k ústnímu jednání, ke kterému se nedostavil, mohl situaci, tak jak byla dle žalobce popsat správnímu orgánu.

Nic takového však ani zmocněnec žalobce neučinil a teprve poté, kdy proběhlo ústní jednání, u něhož byli vyslechnuti oba policisté, teprve až dne 24. 3. 2015 zmocněnec žalobce sdělil, proč dle jeho názoru se policisté mohli splést, a že situace ohledně kontroly byla jiná, než ji popisují policisté.

I toto dle názoru soudu lze pokládat za ryze účelové stanovisko a soud zde uvádí, že v případě Ing. M. J. to není první situace v přestupkových řízeních, kdy tento „upravuje“ svou verzi příběhu až poté, kdy se seznámí s výpovědi policistů a podle toho „upraví příběh“. Soud tedy má za to, že skutkový stav byl ze strany správního orgánu I. stupně zjištěn náležitě a věc byla správně právně zhodnocena.

Pokud pak jde o další žalobní námitku, dle níž nebyl žalobce vyzván k odstranění vady podání – blanketního odvolání, ač o to požádal, a že mu nebylo sděleno, která oprávněná úřední osoba v odvolacím řízení bude věc rozhodovat, ani toto tvrzení důvodné není. Z připojeného správního spisu bylo zjištěno, že zmocněnec žalobce Ing. J. byl k doplnění odvolání vyzván, k doplnění odvolání byl vyzván žalovaným, na tuto výzvu nijak nereagoval, odvolání nedoplnil a je tedy zřejmé, že jeho námitka v tomto směru není opodstatněná.

Není také pravdou, že by nebylo zmocněnci žalobce sděleno, která oprávněná úřední osoba bude v odvolacím řízení jeho věc rozhodovat. Ze spisu zcela jednoznačně vyplývá, že zmocněnci žalobce bylo včas oznámeno, že oprávněnou úřední osobou v tomto případě je Mgr. L. B. Tedy ani tato žalobní námitka důvodná není.

Soud tedy uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není, a proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně